

VÄSTERBERGSLAGENS

UFO

nr 2 **1984**

NYTT

3

OKÄNDA "VARELSER" RAPPORTERAS INNE I EN AFFÄR I ARGENTINA

I Las Salinas, en liten stad nära San Miquel de Tucumán i norra Argentina satt, kl. 16.40, söndagen den 10 sept. 1978, Miquel Angel Carbajal (18) och hans vän Miquel Ledesma (23) i den förres hem och tittade på TV då bilden plötsligt började krympa, varför de slog av TV-n.

Då lade de på en grammofonskiva på skivspelaren och knäppte på den, men fann att skivtallriken roterade väldigt långsamt, ner mot c:a 16 varv per min. Av detta drog de slutsatsen att det måste vara ett spänningsfall på det elektriska nätet.

Slutligen försökte de att lyssna på ett lokalt fotbollsresultat på en transistorradio, men även detta visade sig vara omöjligt på grund av alla störningar.

Miquel Carbajals föräldrar, som inte var hemma vid det tillfället, utan hade åkt för att tillbringa eftermiddagen tillsammans med släktingar i San Miquel de Tucumán, äger en affär, som ligger i anslutning till hemmet. De unga männen är båda anställda i affären. Miquel Carbajal har gått 3 år i grundskolan och 1 år i högstadiet. Hans dagliga läsbehov sträcker sig knappast utanför den lokala nyhetstidningen, La Gaceta, och han är inte intresserad av UFO eller Science-Fiction. Beträffande hans kamrat Miquel Ledesma, måste han nog betraktas som tämligen obildad. Det fanns ingen annan i huset, förutom en medlem av familjen, som är handikappad.

Just som de två unga männen gav upp försöken att få transistorn att fungera hörde de ljud från den intilliggande affären. I tron att tjuvar hade brutit sig in i fastigheten tog de först ut den handikappade utanför huset och öppnade sedan dörren som ledde direkt in i affären, varvid de först fick syn på en krossad vinflaska och några sönderslagna krukor med majonäs som låg utströdda på golvet. Då de gick längre in i affären fick de se ett par vågar som slängts ner på golvet, varvid glasat krossats och dessutom hade den elektroniska kassaapparaten flyttats ett stycke från sin vanliga plats.

MÖTE MED FRÄMMANDE VARELSER

Då blev de varse vilka som tagit sig in i affären. På c:a 6 meters avstånd från dem stod två varelser med till synes mänskliga drag.

För att använda Miquel Carbajals egna ord, som de återgavs i Buenos Aires nyhetstidning, La Razón (den 12 sept. 1978): " Jag blev dörädd då jag plötsligt fick syn på dem Jag kunde inte tala.... Jag tänkte att det måste vara Marsianer, eftersom jag nyligen läst i La Gaceta att man sett UFO-n i det här området."

De två varelserna var omkring 1 meter höga, iklädda ljusblå överdragskläder, ung. som grodmansdräkter. På huvudet bar de mörkblå hjälmar. Ansiktena var bruna med framträdande fräknar. Ögonen verkade normala. Näsorna verkade, även om vittnena inte kunde närmare beskriva dem, något tillplattade. Händer, armar och ben verkade helt normala. Vid förfrågan om vilket kön de tillhörde kunde vittnena inte med säkerhet avgöra detta.

Kläderna bestod av (se skiss) vilket redan beskrivits, åtsittande överdragskläder i ett stycke och en hjälm. På fötterna hade de något som föreföll vara ljusblå stövlar. På armarna hade de blanka, svarta kraghandskar som gick upp över armbågen. En av dem höll ett slags vapen i handen, med vilket han pekade hotfullt på dem och vilket Carbajal tyckte liknade en hårtork.

VARELSERNA SAMTALAR

"Skjut inte för då tar vi er med till tefatet". Båda vittnena hörde varningen som tycktes komma från varelserna även om de inte såg att någon av dessa rörde läpparna, varför meddelandet kunde vara telepatiskt.

Carbajal berättade vidare att just då höjde en av dem armen och satte pekfingeret mot näsan, varvid plötsligt båda två försvann. (Den andra dörren var låst).

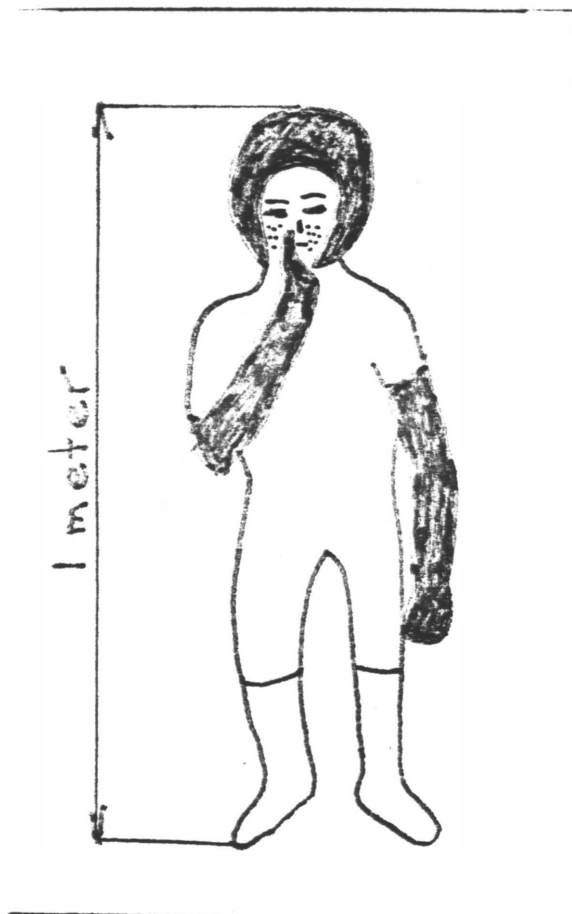
Miquel Carbajal rusade fram till kassaapparaten för att ta fram nyckeln till ytterdörren och just då var varelserna tillbaka i exakt samma position som tidigare. Ledesma fick tag i en kniv och ett järnrör och tillsammans med Carbajal, den senare med dörrnyckeln i handen, rörde de sig mot dörren.

VÅLDSAM KONTAKT

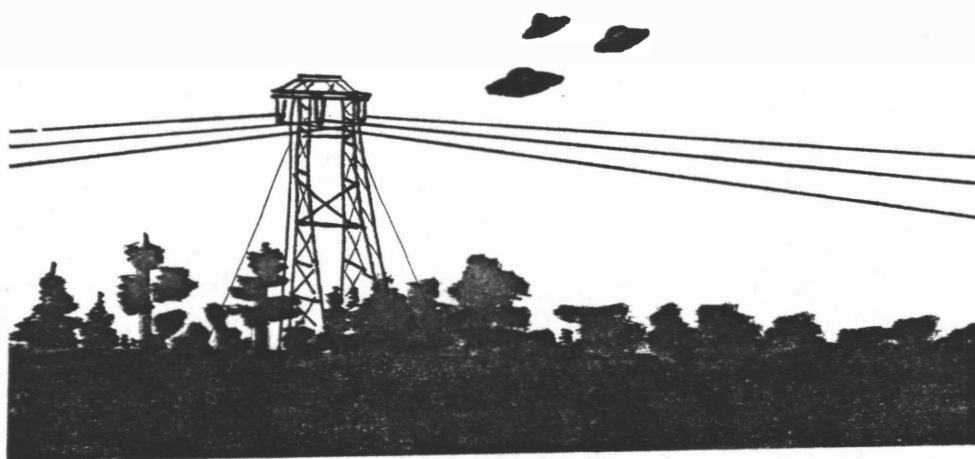
Återigen försvann varelserna. Ledesma berättar vidare för reportern: "Jag gick snabbt in i lagerrummet och där stod de igen. De kastade en låda med cigaretter på mig, men den missade och flög förbi mig. Jag rusade mot utgången, vilken Carbajal lyckats öppna under tiden.

Reportrarna frågade de båda männen om de hört några ljud då varelserna dematerialiserades och materialiserades. "Ja", svarade Carbajal. "Det hördes ett ljud som lät som TIN...TIN...TIN, men bara då de var osynliga."

Väl utanför affären låste de dörren med hänglås och en kedja och körde sedan iväg till Tucumán i firmans skåpbil för att få tag på Manuel Carbajal senior och berätta för honom att tjuvar hade gjort inbrott i affären. Sedan återvände alla tre till affären, varefter de rapporterade hela händelsen till den lokala polisstationen i El Timbó. Polischefen Miranda åkte omedelbart till affären tillsammans med de andra, men när de kom fram kunde de inte finna varelserna någonstans. De kollade växelkassan i kassaapparaten och fann att inga pengar saknades. Vittnena uppskattade att hela episoden hade varat mellan 5 - 10 minuter.

Den argentinske undersökaren Jorge Eduardo Catoja, vilken sammanställt den här rapporten, efter att ha intervjuat de två vittnena, gjorde en del intressanta upptäckter då han frågade ut folk som bodde i grannskapet. Han fann t.ex. att två veckor tidigare hade man sett två skarpa ljussken över en intilliggande saltgruva. (traktens enda industri). Innevånarna i ett hus i närheten berättade att de nyligen blivit utsatta för en mystisk stenkastning. Andra människor drog sig till minnes att det förekommit UFO-landningar på en plats som kallas Ramadeda de Abaja, vilken ligger strax öster om Las Salinas.

Astronomer från hela Europa laddar upp på Kanarieöarna

Sedan två år är svenska vetenskapsakademiens solteleskop – en 0,6 m reflektor – på plats på Kanarieöarna. Nu börjar fler teleskop från andra länder tas i drift, även de på bergstoppen La Palma.

Platsen har unikt goda egenskaper för astronomer som vill ha klar och stilla luft för att bekika norra stjärnhimlen.

Brittiska astronomer tog den 13 februari i bruk det stora Isaac Newton-teleskopet (INT). Det har en öppning på 2,5 meter.

Detta är det största brittiska teleskopet. Det är också ett av tre som engelsmännen sätter upp på denna sydliga bergstopp.

Det brittiska forskningsrådet finansierar denna trio instrument på Observatorio del Roque de los

Muchachos. Ett pampigt namn, eller hur?

INT stod först uppställt i södra England. Det byggdes av Greenwichobservatoriet 1967. Under 1970-talet började man dock söka en bättre plats än den i Herstmonceux.

Internationellt avtal

Resultatet blev en internationell överenskommelse 1979 mellan Danmark, England, Spanien och Sverige om att bygga en rad teleskop på spansk botten, på La Palma.

Spanien har anlagt vägar till bergets topp, ordnat kvarter och el- och telefonlinjer. Som motprestation får de spanska astronomerna garanterad tillgång till 20 procent av observationstiden.

Andra länder har senare tillstött som partners kring de tre brittiska teleskopen. Holländarna är med i

alla tre och får 20 procent av brittiska tiden på dem. Irland deltar även med 27 observationsnätter om året vid det minsta engelska teleskopet, som är på en meter.

Bygge i Newcastle

Det tredje brittiska teleskopet är en reflektor med 4,2 m spegel. Det har just ställts i ordning i Newcastle och går under namnet William Herschel-teleskopet. Det ska tas i bruk på La Palma 1986.

En gammal dansk astronomisk specialitet är att noga mäta stjärnors läge genom att använda sk passageinstrument. Ett sådant, som är gemensamt dansk-brittiskt, finns också på La Palma.

Det nya, nordiska precisionsinstrumentet, vars spegel skall slipas med nya hjälpmedel i Åbo, blir alltså långt ifrån ensamt på Kanarieöarna. HANS WERNER

Överraskande offert från Kina:

Nordiska astronomer i stort forskningsprojekt

Nordiska astronomer har fått en överraskande offert från Kina. Det gäller leverans av glas till en ny astronomisk spegel. Den ska slipas i Åbo och användas på bergstoppen La Palma på Kanarieöarna.

Det teleskopsom skall byggas och ställas upp gemensamt av Danmark, Finland, Norge och Sverige

får en spegel med diametern 2,5 meter.

- Vi har tre offerter på glas till spegeln. De är från Sovjet, Kina och Tyskland, säger professor Arne Ardeberg vid Lunds Universitet. Vi blev själva överraskade av Kinas offert. De sökte upp oss, inte vi dem. Det är första gången Kina är med i offert på ett stort forskningsprojekt.

Klarsignal

Sedan forskningspropositionen nu givit klarsignal om medel till teleskopbygget vidtar inom kort

designarbetet. Samtidigt börjar en serie prov för att finna exakt rätta platsen på La Palma och hur högt över marken teleskopet skall ställas upp.

- Vi siktar till att få ett instrument med extraordinärt god bildkvalitet, säger Arne Ardeberg. Vi vill nå en samling av ljuset från en punktkälla till 80 procent inom 0,2-0,3 bågsekunder. Vidare ska instrumentet vara mekaniskt stabilt och ha god följning.

För att få fram så god bild byggs teleskopet i en kall låda. Detta för att temperaturvariationer inte ska störa bilden.

Astronomerna själv får i stället frysa till förmån för en mycket god bild.

Mättorn

För att undvika luftturbulens söker man nu fram exakt plats där luften är bäst. Det går så till att torn på 5-13 m höjd försetts med mikrosönder. De har platinatrådar på 25 mikrometer som var tusendels sekund läser av temperaturen på en hundraleds grad när. Samtidigt mäts vindstyrkan.

Med dessa data i handen kan man

bestämma exakt bästa plats för teleskopet.

La Palma och Hawaii är de enda platser som har så goda betingelser att de passar för att bekika norra stjärnhimmeln med ett sådant nytt högprecisionsinstrument.

Åboslipning

Spegeln ska slipas i Åbo. Turku-astronomerna har nämligen skaffat sig ett förnämligt sliperi för astronomiska speglar. Nu ställs ett vertikalt bergschakt i ordning. Det ska ge stabilitet och jämn temperatur.

- Och inte minst viktigt, man kan direkt mäta under slipningen, säger Arne Ardeberg. Slipstarten hoppas vi blir vid nyår.

När det gäller undersökningarna på La Palma, där svenska vetenskapsakademins station nu varit igång två år, undersöks även luft-havet. Det sker med fem teleskop med 15 cm öppning. Detta är ett närmevärde på de zoner av inhomogen luft man får räkna med finns där naturligt.

Genom att låta tex Polstjärnan rita ett streck kan man avläsa hur pass skarp bilden kommer att bli

i varje del av det stora teleskopet. Detta bidrar till att välja rätt plats, dvs där luftens inhomogenitet är som minst.

Samfinansiering

Inom de närmaste tre månaderna ska de nordiska astronomerna ha bestämt sig för leverantör av glasmassan till spegeln. Det kan de nu göra sedan nordiska minister-rådet anvisat medel till en tredjedel av bygget.

Övrigt kommer från de deltagande ländernas forskningsråd. I Danmark svarar dock Carlsbergstiftelsen för en tredjedel av den kostnaden. I allt beräknas teleskopbygget komma att gå på 30 miljoner kronor.

När instrumentet står på plats om några år räknar Arne Ardeberg med att det ska kunna användas under 80 procent av alla nätter. Av dem är enligt erfarenheterna hittills 60 procent helt klara.

Av de klara nätterna väntas 40 procent ge astronomerna bilder som är på toppen av vad modern teknik kan åstadkomma.

HANS WERNER

Himlavalvets sällsamheter

av Peter Nilsson, Rabén & Sjögren

● Peter Nilsson är astronomidocent i Uppsala och har en osedvanlig förmåga att popularisera sitt material. Hans *Himlavalvets sällsamheter*, som kom ut 1977, har haft stor framgång och finns nu i en ny upplaga (trettonde tusendet) vilket vittnar om dess popularitet. Den ingår i serien "Vetenskap för alla" och bör vara av stort intresse för alla de läsare av Teknikmagasinet, som tycker om att gå ut stjärnklara kvällar och betrakta den underbart vackra stjärnhimlen. Tyvärr är det på så sätt att dagens stadsmänniska inte alls står stjärnhimlen lika nära som forna tiders människor gjorde och som vi som bor på landet gör. De starkt upplysta städernas ljus suddar ut det fantastiska skådespel som varje molnfri natt utspelar sig på himlen. När det blev strömvabrott i London för ett par år sedan var det massor med människor som för första gången i sitt liv upptäckte att himlen över oss är en njutbar syn. I Peter Nilssons kunskapshistoriska bok får man veta vilka stjärnbilderna på himlavalvet är och hur de uppfattats under årtusendenas lopp av människor i skilda kulturer.

Bertil Falk

Angeles National Forest är skogen där alla barn försvinner. Inte ens indianerna har velat slå sig ner i detta ödsliga, olycksbådande område, som upptar över 690 000 hektar i något av det mest otillgängliga territoriet i södra Kalifornien i USA.

Skogen, som omfattar en fjärdedel av Los Angeles County, höjer sig från branta sluttningar ner mot samhällen som Pasadena, Aktadena, Azusa och San Gabriel. Här finns några av Kaliforniens högsta toppar, inklusive Mount Wilson, platsen för det världsberömda observatoriet.

Angeles National Forest är också ett av delstatens populäraste fritidsområden. På vintern för skidåkning och på sommaren för camping och utflykter. Det är fullt av patrullerande rangers — amerikansk skogspolis — och privata och allmänna tältplatser.

Men en dyster skugga vilar över detta jättelika rekreationsområde. Ända sedan mitten av 1800-talet har barn försvunnit i Angeles National Forest lika oförklarligt som de plockats upp från jordens yta av en osedd hand. Och trots att hundratals kvalificerade rangers, sheriffer, bergsklättrare, helikopterpiloter och frivilliga med kännedom om området, sökt i tusentals timmar, har man aldrig hittat ett enda spår av ungdomarna.

Det första mystiska försvinnandet i skogens mörka historia började en söndagsmorgon hösten 1868.

I åsyn av en samling män på verandan till ett litet hotell i Altadena, närmade sig en yngling utifrån skogen. Han inte bara gick ostadigt, han talade också för sig själv.

Först trodde de församlade att han var en av traktens många hembrännarläringar. Men det var något särskilt med det här "fyllot": sedan han passerat männen på verandan stannade han upp mitt på vägen, och började skrika:

— Låt mig gå! Låt mig gå, era förbannade saker!

I nästa ögonblick var han spårlöst borta!

Omkring 20 människor hade sett mannen försvinna i tomma intet — deras edsvurna vittnesmål kan fortfarande läsas hos polisen i Los Angeles.

Sjuåriga **Peter Handwerk** sågs sista gången när han försökte få en envis ko att återvända till hemmet utanför den lilla byn Germania. En granne bad Peter lämna kon och återvända hem. Sedan dess har ingen sett pojken. Händelsen inträffade kort efter det att ynglingen försvann i tomma intet.

1905 försvann en liten pojke som gått för att fiska i Medix Run. Borta var även hans metspö. Fem år senare inträff-

Skogendär barnen försvinner!

De tre killarna på bilderna har en sak gemensamt — dom har alla försvunnit helt utan spår i Angeles National Forest i USA. I skogen har människor försvunnit mitt framför ögonen på tiotals vittnen. Men så kallas den också för Djävulens skog . . .

Sexåriga Bruce Kremen försvann 13 juli 1960.

fade ett dubbelförsvinnande: åter handlade det om två unga pojkar som gått till Medix Run för att fiska. Båda var sju år.

Fram till 1955 försvann ytterligare elva barn, varav åtta pojkar, under lika mystiska omständigheter och nu började Angeles National Forest få namn som "Djävulens skog", "Den förbjudna zonen" och "Skogen utan återvändo".

Den 12 augusti 1956, ringde 13-åriga **Donald Lee Baker**, från Rockvale Avenue, Azusa, på hos söta Brenda Howell, 11 år, från Fort Bragg, på besök hos sin gifta syster fru Mary Edwards.

De två barnen stack kort därpå iväg på sina cyklar för att åka en tur genom Angeles National Forest. Helene Baker, Donalds mor, hade sagt åt pojken att vara hemma igen klockan 08.30, då de skulle gå i kyrkan klockan nio.

Då barnen inte dök upp och det blev kväll, larmades polisen. Ett uppbåd fann Brendas cykel och Donalds vinröda jacka i ett buskage nära San Gabriel-reservoaren, vilket fick många att tro att de fallit i och drunknat.

Medan dykare från marinen sökte igenom det 1 500 meter långa och 18 meter djupa vattnet, började polisen i Azusa, sheriffer från San Dimas Ranger Station och hundratals frivilliga, att systematiskt söka igenom området.

Men utan resultat. Rapporter om att barnen setts i Ventura County, så långt norrut som Washington och Oregon, i Texas och till och med New York, fortsatte att strömma in flera år efteråt. Donald och Brenda är dock fortfarande försvunna och fallet öppet, olöst.

Knappt ett år senare, den 23 mars 1957, fotvandrade unge **Tommy Bowman** längs en av de många stigarna i Devils Gate-området ovanför staden Altadena och den närbelägna Arroyo Ranger-stationen, av vilka båda inte ligger långt från Azusa.

I sällskap med pojken var hans femåriga syster Janice, hans fyraårige bror John, fadern Eldon Bowman, farbrodern Gordon Wicks, och dennes två små döttrar, Christine, 8 år, och Maureen, 5 år, som familjen Bowman var på besök hos från sitt hem i Redondo Beach, Kalifornien.

Som den energiske yngling han var, sprang Tommy iväg före de andra för att hinna först till en glänta. Han var bara några meter före resten av sällskapet när han försvann runt en kurva — för att aldrig mera ses igen!

Eldon Bowman, en forskare vid Northrop Aircraft Corp, var inte alltför orolig över att se Tommy springa iväg, då han var säker på att de skulle möta honom längre fram. När sällskapet slut-

ligen nådde gläntan utan att se en skymt av pojken, började de oroligt ropa på honom och söka längs stigen.

Polisen larmades och på nytt kom man med full styrka. Inom några timmar sökte 400 man i området, med helikoptrar, hundar, patruller till häst och till fots. Trots de många hålen och grotorna i området, och trots att man sökte drygt en vecka, hittades dock aldrig lille Tommy Bowman.

Försvinnandet föranledde Los Angeles-sheriffen **Eugene Biscailuz**, att utfärda skarpa varningar till allmänheten att inte släppa sina barn ur sikte i den otillgängliga Angelesskogen.

Den 13 juli 1960, försvann sexårig, blåögde **Bruce Kremen**, plötsligt och lika mystiskt, i ungefär samma område och bara 300 meter från ett barnläger.

Lille Bruce, son till Cathy och Joseph Kremen från Granada Hills, en stad i San Fernando-dalen, hade just anlänt till lägret, på sitt första besök i skogen, och var ute och gick med en gruppleddare och flera andra pojkar. Han bar blå jeans och en T-shirt med texten: "YMCA Summer Fan Club". Han skulle fylla sju år bara nio dagar senare.

Gruppleddaren såg att Bruce gick lite ostadigt och halkade efter. Han antog då, eftersom det var pojkens första dag i lägret, att det troligen var höjden, 1 800 meter, som besvärade honom. Då de fortfarande var inom synhåll för lägret, bad han Bruce att återvända dit istället för att följa med de andra.

Han stannade sitt sällskap, gick några meter tillbaka med Bruce och pekade och visade värt pojken skulle gå för att komma tillbaka. Han såg Bruce springa mot lägret. Övertygad om att pojken hittade tillbaka, förenade han sig med de andra pojkarna.

Men Bruce Kremen sågs aldrig mera.

Han tog aldrig den korta sträckan till lägret. Åtminstone var det ingen som såg honom återvända. Inte heller dök han upp någon annanstans i lägret.

I tolv dagar sökte 300 man militär igenom det snärtäta, tio kvadratmil stora skogsområdet i en nästan ugnslignande hetta, innan man tvingades ge upp.

Möjligheten att pojken kidnappats av en sexgalning togs upp, och det är en teori som aldrig helt kunnat uteslutas. Angelesskogen är på sina håll mycket tät och ett perfekt gömställe, och en sexgalning skulle hitta gott om offer i den.

Men hur de sista två småpojkarna kunnat försvinna så plötsligt och fullständigt, så nära anhöriga och vänner, har förbluffat de mest erfarna rangers och sheriffer. Åtminstone något borde ha återfunnits efter de saknade barnen — några benfragment eller bitar av kläder — men det har det inte trots inten-

Tommy Bowman försvann mitt framför sin far.

14-åriga David Dent kom aldrig tillbaka.

Platsen var spöklik och allting orört, det fanns inget som visade varför de människor som vistats där hade försvunnit!

sivt letande.

Mellan 1961 och 1965 försvann ytterligare totalt sju barn, två pojkar och fem flickor i åldrarna 7—12 år, i Angeles National Forest, och har aldrig återfunnits.

Sommaren 1967 försvann två bröder, nio och elva år, men inte deras cyklar, kläder, tält, metspön, plånböcker och annan utrustning de haft med sig.

Den 31 oktober 1969, tältade 13-åriga **David Stevens** i Angelesskogen tillsammans med sin bror Edward, och en jämnårig kompis vid namn John Barker. De tre pojkarna skulle jaga ekorre. Under jakten skiljdes de åt och när de återförenades klockan 16.00, var David Stevens spårlöst borta.

Han har aldrig hittats.

Den 1 oktober 1970, försvann 15-åriga **Nancy Liechner** och 16-åriga **Pamela Ann Nater**, som skulle sportdyka i en sjö i Angelesskogen. Grodmansutrustningarna hittades oanvända i deras tält.

På kvällen den 5 juni 1975, var hela **familjen Dent** för en gångs skull samlad hemma. Fru Mary Dent, därför att hon kommit hem efter övertidsarbete, maken John, därför att han hade ont i halsen, dottern Lucy, därför att hennes pojkvän gjort slut, och sonen, 14-åriga David, därför att han var kraftigt förkyld.

På sin gård i utkanten av Azusa hade familjen Dent en enastående utsikt över Angelesskogen, som ingen av dem missat att fotvandrade i och alla var väl bekanta med.

Efter sen kvällsmat gick alla utom David upp till sina sovrum för att lägga sig, trötta efter en lång dag.

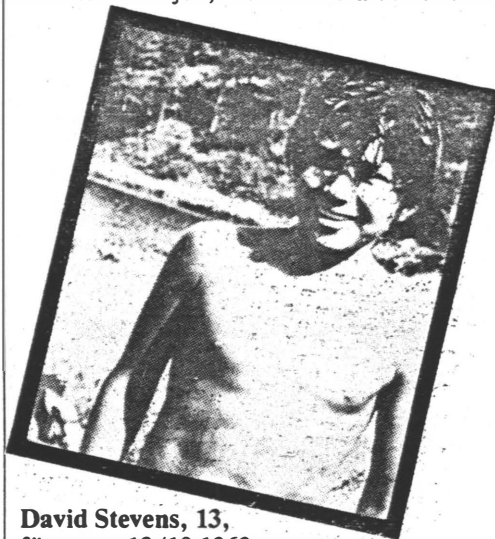
Fru Dent kunde inte sova utan kände en malande oro att allt inte var som det skulle. När David inte kommit upp och lagt sig trots att klockan blivit 23.30, gick hon ner för att hämta upp honom. Han var inte där.

TV-apparaten stod fortfarande på och ytterdörren lite på glänt. Det var en varm natt, men David var ändå inte klädd för att gå ut, förkyld som han var. Hans plånbok, innehållande 30

området.

Det hände efter det att Richard Cowden, hans fru Belinda, och parets två barn, David, 5 år, och spädbarnet Melissa, någon gång efter klockan nio på morgonen varit nere i den lilla byn Copper för att handla mjölk.

Cowdens hade åkt ut till Angeles för att tillbringa en ledig dag i den. På kvällen samma dag skulle de åka till Richards mor och äta middag. Då familjen inte dök upp som avtalat, ringde modern till polisen, som dock inte kunde hitta familjen, men väl flera bevis för

David Stevens, 13,
försvann 13/10 1969.

dollar, låg kvar där han suttit och ingenting annat tydde på att han planerat att ge sig iväg.

Polisen tillkallades och under veckorna som följde sökte ännu ett jättelikt uppbåd igenom det närmaste området av "djävulens skog". Utan resultat.

Den 5 september 1982, försvann hela **familjen Cowden** i Angelesskogen, och bröt därmed det märkliga och otäcka mönstret att bara barn uppslukas.

En ranger som var med, **Lee Rickson**, säger:

— Platsen fick det att krypa i oss av olust och lägret var verkligen spökligt. Mjölken stod fortfarande på bordet, upphälld och odrucken . . .

Som vid så många tidigare klassiska försvinnanden, var också allt annat på sin plats: köksredskap stod på en stubbe, herr och fru Cowdens plånbok och handväska hittades där de lämnats, metspön stod lutade mot ett träd, och familjens bil var orörd där de hade ställt ifrån sig den.

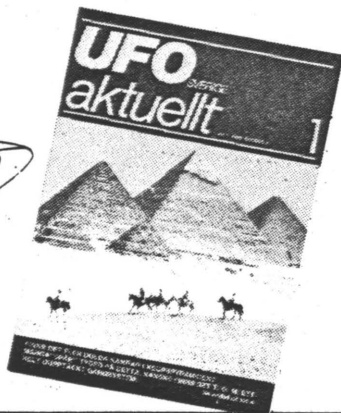
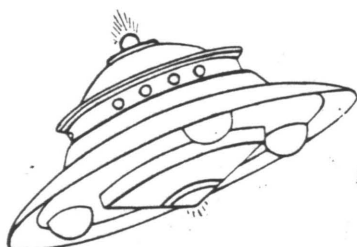
Trots att det ingenstans fanns tecken på överfall eller våld, var familjen spårlöst försvunnen. Och har som alla före dem aldrig kunnat återfinnas.

Varje år räknar polisen som patrullerar skogen med att ett par hundratusen turister besöker Angeles. Med dem kommer nya, upptäckarglada barn, som aningslöst springer in bland träden, kanske för att aldrig mera ses igen . . .

UFO

UFO-AKTUELLT — Sveriges största facktidsskrift i UFO-frågor — utges av Riksorganisationen UFO-Sverige. Den vill seriöst och sakkunnigt informera om UFO-händelser som inrapporterats från Sverige och andra länder. Ex. på innehåll i tidigare nummer: Redan forntidens folk såg UFO — Gåtfyllt UFO över Norrland — Eldfärgat hjul på Södermanlands himmel — Schaubergers "flygande te-fat" från 1945 — Gösta Linderholms "UFO-film" — UFO-krascher i USA — Forntidens teknik — Keopspyramidens gåtor — Flygande vimanor från gamla Indien — Data, god hjälp inom dagens UFO-forskning — Astronomiska rön — Från det oförklarliga värld — Orter i Sverige där många UFO-observationer görs — Svenska UFO-vittnen träder fram och berättar...

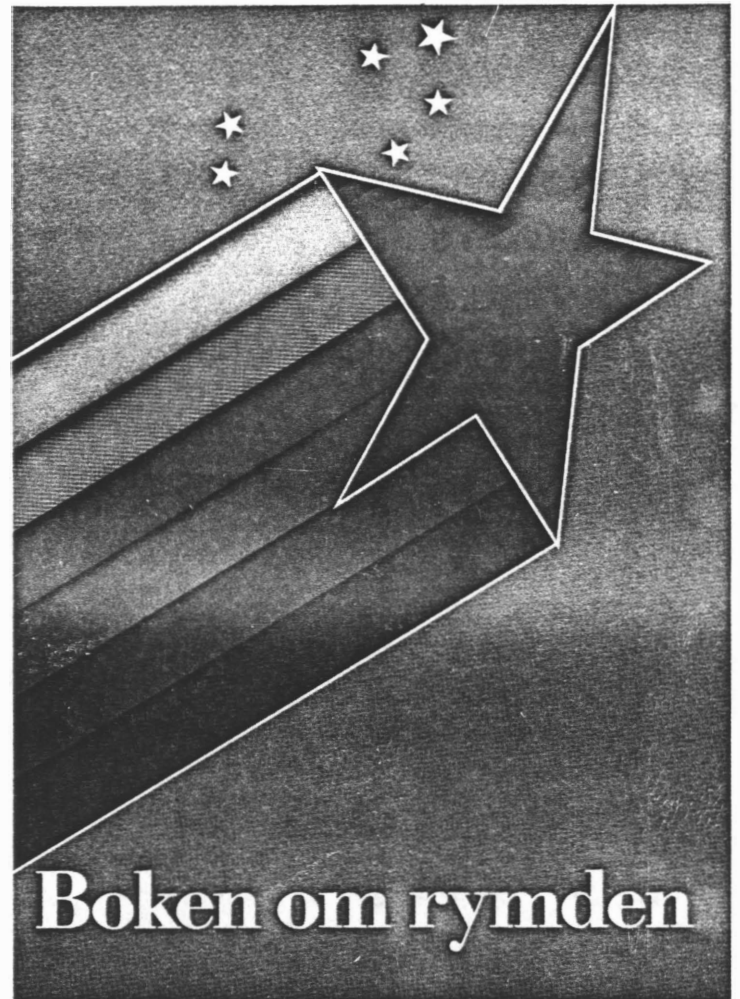
Fatta genast pennan och beställ intressant provex. av tidskriften i fyrfärgstryck genom att bifoga 10 kr i brev adresserat till: **UFO-AKTUELLT**, Box 175, 733 00 SALA.

0224-177 71

25 kr för båda!

Priserna har sänkts på vår affisch
"En resa mot universums gränser"
och på "Boken om rymden",
båda från 1977. De kostar
nu 15 kr/st, eller 25 kr för båda.
Beställ genom att sätta in pengar
på vårt postgirokonto 28 33-2.
Affischen har formatet 100×70 cm.
Boken är i A4-format och
omfattar 36 sidor, de flesta i färg.

**FORSKNING
och FRAMSTEG**

REDAKTION

Postadress: Box 16, 101 20 Stockholm.

Telefon: 08-24 24 20.

RYSKA PLAN LUFTSTRIDER MED FLYGANDE TEFAT!

Det ryska jaktplanet återvände till sin bas med hela frampartiet ramponerat. Och uppgifterna om vad som hänt var verkligen högst sensationella.

Av Per-Olof Sannäs (text) och Camera Press (foto)

■ ■ Var det ett flygande tefat?

Den frågan sysselsätter för närvarande det sovjetiska flygvapnet. Detta sedan ett sovjetiskt stridsplan kolliderat i luften med ett mystiskt

cirkelformat föremål som kränkte sovjetiskt luftrum.

Händelsen inträffade den 26 augusti 1983 omkring klockan 19 på kvällen. Den sovjetiske kosmologen och UFO-experten Edward Nau-

VÄND!

Någonting stort exploderade vid planets nos

mov, berättar:

— Det mystiska cirkelformade föremålet upptäcktes då det rörde sig på ungefär 2 000 meters höjd längs den baltiska kusten.

Flygplan ur den sovjetiska incidentberedskapen sändes upp för att avvisa inkräktaren. När föremålet trots det inte ändrade kurs fick jaktplanen enligt Naumov order att skjuta. Men fortfarande enligt Naumov hade raketerna ingen effekt på det främmande föremålet.

Normalt brukar de sovjetiska myndigheterna inte kommentera misstänkta UFO-fenomen. Men i det här fallet frångick man den regeln.

■ Anledningen var att kort tid efter att händelsen inträffat började rykten cirkulera i Riga i Lettland att sovjetiska stridsplan skulle ha varit inbegripna i en luftstrid med ett UFO. Luftstriden skulle ha varit rent förödande och bara ett svårt skadat plan skulle ha lyckats ta sig hem till basen igen!

Tydligt för att få slut på ryktesspridningen som fick allt större proportioner beslöt Sovjetledningen att göra ett uttalande.

Måndagen den 24 oktober innehöll den massdistribuerade dagstidningen "Komsomolskaya Pravda" en stor artikel på sidan fyra. Rubriken löd: "Flygplan kolliderar med kulblix. Piloten lyckades landa planet."

Artikeln, skriven av A Ryabushev, beskrev hur Sovjetunionens modernaste Mig-jaktplan hade ryckt ut för att försvara det sovjetiska luftrummet. Den exakta platsen uppgavs inte men det talades om sandiga vita dynor längs kusten vilket pekar på baltiska Östersjökusten.

Tidningen namngav två sovjetiska piloter — båda medlemmar av skvadron nummer 3, "det berömda förbandet som utmärkte sig själv under andra världskriget genom att skjuta ner 627 tyska plan, av vilka förbandschefen Aleksandr Pokryshkin ensam svarade för 59". En av de två piloterna som omnämndes var 23-årige Mikhail Anisimov. Den andre var rotekamraten Vladimir Ruadze. Det var Anisimov som kolliderade

med UFO:t och lyckades ta hem sitt sargade plan trots att basen gett honom order att hoppa i fallskärm.

■ Enligt den officiella redogörelsen så befann sig Anisimov på hemväg till basen efter en stridsövning, det hade gällt raket-skjutning mot ett övningsmål.

Han låg över Östersjön och närmade sig kusten och ett molntäcke på 2 000 meters höjd över havet. Anisimov fortsatte in i molnen flygande med hjälp av instrument. Plötsligt hörde han ett mystiskt knastrande i hörlurarna. Han hade aldrig hört något liknande tidigare. I nästa ögonblick, berättar Komsomolskaya Pravda, fylldes cockpiten av vad Anisimov trodde var statisk elektricitet. Varpå hela flygplanet började slänga hit och dit som en fotboll.

Då hände det! Någonting stort kolliderade med stridsplanet.

Sammanstötningen var våldsam och hela flygplanet kastades åt sidan. Framför Anisimovs ögon hade en stor eldboll träffat planet. Eldbollen omgavs av ett bländande blåvitt moln. Så försvann eldbollen lika snabbt som den kommit.

Anisimov kontrollerade chockad sina instrument. Både hastighetsmätaren och höjdmätaren visade noll. De hade slutat att fungera. Men radion fungerade. Anisimov anropade basen och berättade vad som hänt. Samtidigt började rök tränga in i cockpiten från brunna ledningar. Basen gav Anisimov order att rädda sig med fallskärm.

Men den unge piloten — som läst så mycket om de ryska flygaressens bravader under andra världskriget — beslöt att försöka ta hem planet ändå och lyckades.

Väl nere på marken upptäckte man att hela planets nosparti var borta. Inom den sovjetiska flygvapenledningen funderar man för närvarande på vad det egentligen var som Anisimov krockade med. UFO-anhängaren Edward Naumov är naturligtvis övertygad om att det var ett flygande tefat. Medan den officiella förklaringen talar om en kulblix.

Vad det verkligen var för någonting är som alltid när det gäller UFO-fenomen mycket svårt att med säkerhet yttra sig om. Vad tror du? ■

Västerbergslagens
UFO

3 nr 36:-

TEKNIK MAGASINET

LÄS

Postadress: Teknikmagasinet, 105 44 Stockholm
Telefon: 08-736 40 00

14.

FLYGANDE FÖREMÅL ÖVER SNÖÅN ?

Detta hände den 7. december 1983. Samma kväll som oförklarliga fenomen observerades på flera håll i Dalarna, Bl a i Rättvik av två flickor, vilket det stod att läsa om i förra numret av UFO-Nytt.

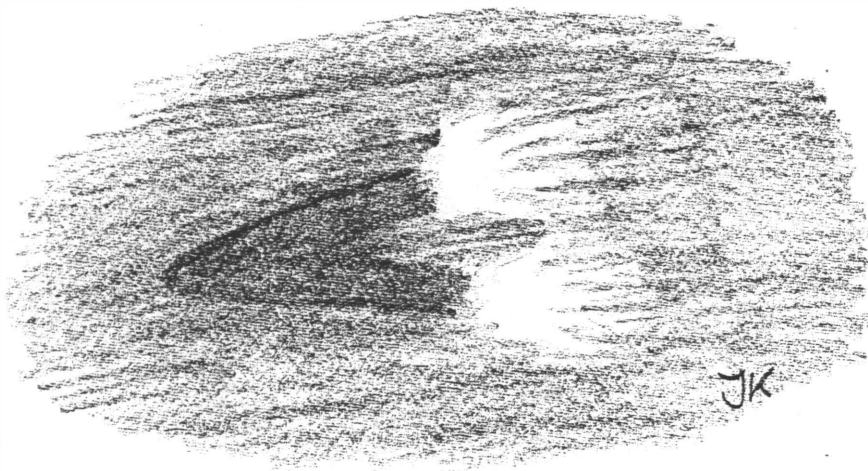
Straxt efter klockan åtta på kvällen gick Lisa Hultberg ut på farstubron i sitt hem i Snöån, söder om Ludvika, för att se till katten som höll till utomhus. Hon fick då syn på ett, som hon uppfattade, plogformat föremål på himlen på rätt låg höjd. Föremålet, ur vilkens två bakre ändar det sprutande orangefärgade eldsflammor, avlägsnade sig med väldig fart. Hon ropade på maken, som befann sig inne i huset. Under tiden försvann föremålet bakom TV-masten på Sausberget ovanför Östansbo. Maken hann aldrig ut för att se föremålet. Observationstiden var så kort som endast några sekunder.

Fru Hultberg hörde inget ljud från föremålet. Hon har ofta sett flygplan i både dagsljus och mörker och är väl förtrogen med utseendet på dessa.

Vid senare mätning visar det sig att avståndet mellan Lisa Hultbergs hus och TV-masten är ca 5 km. Denna sträcka färdades föremålet på endast några sekunder. Låt oss anta att färden tog 5 sekunder. Detta ger en hastighet av 3600 km/h.

Vad var det hon såg den här decemberkvällen? Kan det ha varit ett flygplan trots allt? Ett tvåmotorigt jetjaktplan? I så fall inte ett svenskt sådant, för några tvåmotoriga jetplan har flygvapnet inte. Kan det ha varit en meteorit hon såg? Finnes denna förklaring rimlig, skall man veta att föremålets bana var parallell med marken. Föremålet tillochmed steg något upp mot Sausberget. Dessutom brukar meteoriter ha en hastighet av 18-20 km/s vid inträdet i jordatmosfären. Kan det då ha varit en satellit hon tagit misste på? Eller kan det ha varit en UFO hon såg.....

Johan Kinneryd

HAVETS OKÄNDA MONSTER

Havsmonster, visst finns dom! Djupen gömmer många gåtor. 1977 drog en japansk trålare upp ett 10 m långt och två ton tungt monster — och kastade i det igen! Vetenskapsmän över hela världen skar tänder: Där kunde många gåtor ha lösts!

Det var den 10 april 1977, omkring 30 sjömil söder om Christchurch på Nya Zeeland i Stilla havet, som besättning- en på den japanska trålaren Zulyo Maru från 300 meters djup drog upp kadavret som förstummade hela världen — "århundradets fångst".

Ett nästan tio meter långt, omkring två ton tungt "monster" med fyra labbar, lång hals och stjärt. Röd vita köttslamsor hängde ner från den starkt förruttnade kroppen, som spred en vedervärdig stank över hela trålaren.

Trålarens kapten, Akira Tanaka, fruktade att kadavret skulle infektera och förstöra deras fångst, och gav därför den ödesdigra ordern om att det skulle vräkas överbord igen.

Föga anade han att det var en förmögenhet som försvann ner i Stilla havet, för vetenskapsmän i Japan har nu fast-

slagit med 99 procents säkerhet att det okända djuret var en plesiosaurus — en svanödlasom alla trodde dog ut för 70 miljoner år sedan!

När nyheten om den sällsamma fångsten i Stilla havet kablades ut över världen, var USA:s mest berömda vetenskapsmän inte sena med att avfärda monstret från djupet med förklaringar som idag allvarligt har skadat deras anseende.

Men aktuell rapport kan här presentera resultatet av vetenskapliga undersökningar som just avslutats i Japan.

Av undersökningarna, vilka pågått sedan 1977 och utförts av havsforskningsinstitutet i Tokyo, Tokyos naturhistoriska riksmuseum och statsuniversitetet i Yokohama, där tillvaratagna köttslamsor analyserats i laboratorier, har följande framkommit:

En 25 cm lång bit vävnad, brun till färgen och delad i tre "morrhårsliknande" delar vid spetsen, härrör inte från någon känd djurart, vare sig fisk, reptil, amfibie eller däggdjur.

Professor Fujio Yasuda, vid havsforskningsinstitutet i Tokyo, har också utfört kromatografiska analyser — en metod för bestämning av den kemiska sammansättningen — på den nämnda vävnaden.

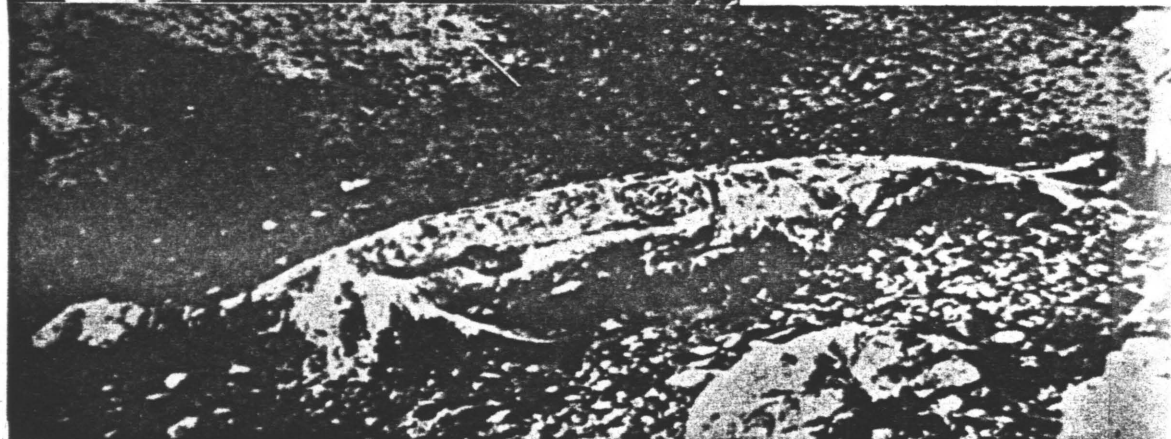
— De aminosyror vi funnit påminde till en början om de som hittats i en hajart som vanligen blir 4,5 meter lång,

**SPÄNNANDE LÄSNING!
DE OBLÖSTA
MYSTERIERNA!**

Loch Ness monstret har länge varit ett skämt — idag är forskare säkra på att det existerar!

"Århundradets fångst" som drogs upp utanför Nya Zeeland 1977 var — en svanödla (t.v.). Professor Bernhard Heuvelmans (ovan), expert på havsmonster. Utanför Tasmanien fann man 1960 ett förhistoriskt djur (ned).

säger professor Fuijo Yasuda. Jämförande kemiska analyser, av båda vävnaderna som tillvaratogs från det okända djuret, har emellertid visat att dessa aminosyror inte tidigare är kända av vetenskapen.

Tokio Shikama, en expert på förhistoriska djur vid statsuniversitetet i Yokohama instämmer.

— Det måste ha varit en svanödla, säger Tokio Shikama. Dessa djur har ofta iakttagits kring just Nya Zeeland, eller åtminstone stämmer beskrivningarna vi fått in på just dem.

— Farvattnen kring ön, som är mycket fiskrika, är också idealiska för dessa varreiser, då yttertemperaturen håller sig kring 20° Celsius, tillägger han.

Med hjälp av bilder som fiskaren Michiko Yano tog av monstret från djupet, har forskarna också rekonstruerat dess storlek och kroppsbyggnad, och funnit att det enda djur allt stämmer exakt med är den förhistoriska svanödlan:

Den totala kroppslängden var 10 meter. Stjärten var 2 meter, medan halsen var 1,5 meter och huvudet 4,5 decimeter långt. De fyra labbarna var alla exakt lika stora.

— Att världshaven döljer stora, okända djur borde inte förvåna någon, allra minst havsforskarna. Undet det senaste århundradet har inte

mindre än 60 kadaver spolats iland som inte tillfredsställande kunnat identifieras!

Det säger en av Europas främsta zoologer, professor Bernard Heuvelmans i Paris, som analyserat mer än 1 500 rapporter, från 1639—1971, om havsmonster.

Professor Heuvelmans går efter misskrediteringen av de japanska fiskarna till hård attack mot sina stelbenta och, som han kallar dem, "fisförnämna" kollegor i andra länder.

Professor Heuvelmans:

— Det finns otaliga exempel på att djur i havet som aldrig infångats utan bara observerats, erkänts av den sk etablerade vetenskapen. Men vilka är det som har rapporterat dem? Jo, vetenskapsmän, förstås!

I början av 1900-talet påstod sig till exempel naturalisten Antonio Mongitore ha sett en okänd valart med två ryggfenor, något som varken observerats förr eller senare.

Ändå accepterades vittnesmålet av vetenskapen och ar-

ten fick namnet *Delphinus rhinoceros*.

I Centret för alternativ zoologi finns i dag tusentals rapporter arkiverade av professor Heuvelmans och hans medarbetare, både om observerade havsmonster i livet och döda som spolats iland, och även bjässar av kända djur som ingen trodde existerade.

Den 4 december 1893, mötte ångaren *Umfuli* en "sjöorm", berättar en av rapporterna. Det var en varm och stilla dag och *Umfuli* befann sig cirka fyra sjömil utanför Västafrikas kust när odjuret dök upp på 300 meters avstånd från styrbords bog.

Tre stora pucklar, smutsgråa till färgen, blev synliga på en stor kropp och djurets huvud och hals befann sig enligt jämförelser minst 4,5 meter över vattenytan.

Ångarens kapten, Jonathan Cringle, gav rorsmannen order att vända och förfölja sjöormen. Han jagade den i tjugo minuter med en fart av 14 knop, men hann ändå inte upp monstret!

När kapten Cringle år 1929 intervjuades om sin upplevelse av "monsterjägaren" Rupert Gould, uttryckte han samma missnöje som moderna vittnen:

— Jag har blivit så förlöjligad över att ha sett havsmonster, att jag önskar att jag hade blundat! Det har förklarats för mig att det vi såg och jagade antingen var en rad tumlare eller en hög med bråte. Men om bråte kan färdas med en fart av över 14 knop, och om tumlare kan sticka upp 4,5 meter ur vatten, ja, då ger jag upp!

Drygt 30 år senare, 1925, kastades en oidentifierad kropp iland vid Santa Cruz i Kalifornien. Den föreföll att ha en nio meter lång hals och ett stort näbbformat huvud, men identifierades så småningom som lämningarna efter en mycket sällsynt näbbval. Inget levande exemplar har dock setts.

I februari 1934 fann några fiskare ett ruttet kadaver på stranden av Querqueville, väster om Cherbourg i Frank-

Det var omkring sex meter långt, hade två framfenor eller labbar, ett litet huvud och lång avsmalnande stjärt. Kroppen täcktes av vad som liknade borsthår. Den besten kunde aldrig identifieras.

Det kunde inte heller den stora förruttnade "massa" som spolades upp på en öde strand i Tasmanien i juli 1960. Zoologer från Hobart, som tog prover ur kroppen, uttalade att det sannolikt rörde sig om ett förhistoriskt djur!

Levande havsvidunder är vanligare än man tror:

Hösten 1962 befann sig fem grodmän i en gummibåt vilse i dimman utanför Floridas kust. Plötsligt började vattnet ett stycke ifrån dem att sjuda och koka. I nästa ögonblick reste sig en lång hals och ett stort huvud upp ur Atlanten.

Dykande upp och ned närmade sig ett mardrömslikt monster. Grodmännen rådde i panik och kastade sig i vattnet. Fyra av dem drogs ned i djupet, medan en femte överlevde och kunde berätta vad som hänt hans kamrater.

Året därpå dök ett genomskinligt havsodjur upp direkt utanför den amerikanska östkusten, strax söder om miljonstaden New York City.

Det simmade med ormliknande rörelser förbi forskningsfartyget Challenger som vid tillfället hade flera vetenskapsmän ombord. En av dem, Dr. Lionel Walford, från marinalaboratoriet i Sandy Hooks, beskrev det efteråt så här:

— Synen var otrolig! Djuret var glasklart genomskinligt och påminde närmast om en klump gelé. Vi kunde inte se några ben eller fenor, inga öron, näsa eller mun. Det var cirka 12—15 meter långt och 13—18 centimeter i diameter.

Ett under senare tid allt aktivare monster till sjöss iaktogs nyligen utanför Cornwall's kust i England. Det kallas Morgawer — som betyder havsjätte på lokal dialekt — och har hemsökt engelska kanalen sedan 1975, påstås det.

Den 5 mars 1976, lyckades en man som föredrar att vara anonym att ta två sensationella fotografier av Morgawer.

Bilderna visar ett 5—6 meter långt djur med pucklar och lång hals, inte olik det sjöodjur som påstås dölja sig i

den skotska sjön Loch Ness.

Av kända havsvidunder är en av havets jättar, bokstavligt, jättebläckfisken. Fram till 1878 kunde vetenskapen inte acceptera längder på över tre meter, men den 2 november det året spolades ett exemplar iland på Newfoundland som var 18 meter långt.

Sommaren 1924 sköljde det stympade kadavret av en annan jättebläckfisk iland vid Baven-On-Sea i Natal, Sydafrika. Alla tentakler saknades, men då kroppen var omkring 8,5 meter lång och en jättebläckfisks tentakler brukar vara drygt tre gånger kroppslängden, menade vissa experter att dess totala längd måste ha varit mellan 24—33 meter!

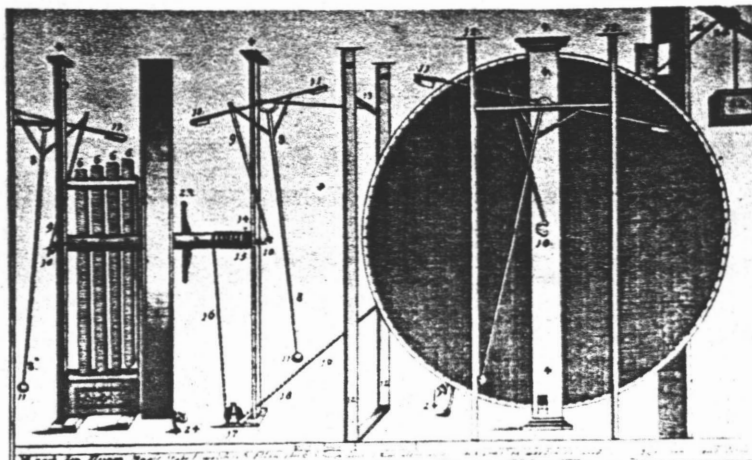
— I många vittnesmål talas det om sjöormar, eller havsmonster, upp till 75 meter långa, säger professor Bernard Heuvelmans. Trots att många sådana rapporter säkert är starkt överdrivna, är sådana storlekar ingen omöjlighet.

Han påpekar att den största valen — blåvalen — kan bli drygt 30 meter lång och väger omkring 160 ton.

— En långsmal sjöorm av 75 meters längd skulle förmodligen väga mycket mindre än så, och havet är ett ideallikt forum för jätteväxt, säger professor Bernard Heuvelmans. Många av de största bestarna har hittats först under senare år, och utgör fortfarande ett mysterium.

— Trots vår snabba, och mycket avancerade, teknologiska utveckling, vet vi fortfarande mycket litet om världshaven, fortsätter han. Medeldjupet är hela 3 300 meter och på vissa ställen 9 000 meter till 9,5 kilometer! Haven täcker tre femtedelar av jordens yta, och bara en bråkdel genomkorsas av handelsfartyg och andra båtar, som dessutom strikt följer uppgjorda ruttor. Världens fiskeflottor håller sig också inom begränsade områden, och nästan uteslutande i den norra hemisfären.

Det japanska fyndet utanför Nya Zeeland har inte lämnat "monsterjägare" som professor Bernard Heuvelmans, och många andra, någon ro. Och nu väntar världen med spänning på det odiskutabla beviset från Stilla havet — en livs levande svanödlä, 70 miljoner år gammal!

Detta är en ritning på Orffyreus evighetsmaskin ur en pämflätt, som han själv gav ut 1715.

Vad ska man tro?

Hans evighetsmaskin fungerade!

Det är helt omöjligt att tillverka en evighetsmaskin, som fungerar utan att någon som helst kraft tillförs utifrån. Men lika väl har en sådan maskin funnits...

En evighetsmaskin av första ordningen är en maskin som utan någon tillförd kraft kan utföra arbete. Det är ju i och för sig lätt att göra en maskin som arbetar i evighet — en självuppdragande klocka är ett exempel — men där tillförs ju kraft genom armens rörelse.

Experterna brukar säga att de som tror på evighetsmaskiner är galningar och deras modeller fungerar aldrig.

År 1712 framträdde Johann Ernest Bessler under artistnamnet Orffyreus i Tyskland och visade upp sin evighetsmaskin. Det var ingen tvekan om att Orffyreus faktiskt var galen — men det förargliga var att hans evighetsmaskin av första ordningen faktiskt fungerade.

Hans maskin var en underlig övertäckt trumma som balanserades av olika pendlar. Satte man igång den med handen så ökade den raskt hastigheten och började snurra med jämn hastighet och slutade inte förrän den stoppades med våld. Apparaturen kunde också utföra arbete.

Ingen fick titta inuti trumman, men det stod klart att det inte kunde finnas någon kraftkälla där. Så det blev stor skandal när det stod klart att Orffyreus bröt mot naturlagarna. En av de

många ilskna, professor Steinbrück föreslog på fullt allvar att Orffyreus skulle åtalas för brott mot naturlagarna!

Orffyreus flydde till lantgreven av Hessen-Cassel som gav honom en fristad. Där tillverkade Orffyreus en ny evighetsmaskin som demonstrerades för vetenskapsmän från när och fjärran. Maskinen ställdes i ett rum där ingenting kunde påverka den genom väggar, golv eller tak. Maskinen sattes igång och ökade snabbt hastigheten. Den tolfte november 1717 förseglades rummet av greven och proceduren bevitnades av flera vetenskapsmän och ämbetsmän.

Den 26 november öppnades rummet — fortfarande snurrade evighetsmaskinen! Rummet förseglades igen och öppnades först igen den 4 januari 1718. Maskinen gick som förut.

Detta är fakta, välbevisade sådana. På sjuttonhundratalet fanns det ingen känd princip som kunnat hålla maskinen igång under 54 dygn. Inte ens i dag hade vi i maskinen kunnat gömma någon tillräckligt kraftig kraftkälla för att hålla den i gång så länge.

Professor s'Gravesande, en av tidens stora vetenskapsmän, utsågs för att undersöka maskinen och rapportera till Newton. Inte ens professor fick emellertid se vad som fanns inuti trumman, för Orffyreus ville själv tjäna pengar på sin uppfinning.

Professorn gjorde emellertid en utomordentligt grundlig undersökning för att se om det rörde sig om bedrägeri.

Ett par dagar senare kom undersökarens dom: *Det fanns ingen som helst tvekan om att Orffyreus apparat var en äkta evighetsmaskin av första ordningen.*

Men Orffyreus var knäckt, och förstörde sin maskinhistoriens enda kända, fungerande evighetsmaskin.

Någon förklaring finns inte, men det är ett odiskutabelt faktum att Orffyreus apparat fungerade och övertygade tidens främsta vetenskapsmän. ■